

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-466/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Marini Vučetić u pravnoj stvari tužitelja Stribora Vukosavljevića, OIB: 40205679927 iz Slavonskog Broda, Velebitska 29, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Rački i kolege j.t.d. iz Zagreba, Pisarnica u Slavonskom Brodu protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Šavori & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 12. svibnja 2026. u nazočnosti punomoćnice tužitelja Marine Konrad, odvjetnice i u odsutnosti punomoćnika tuženika i rasprave održane 25. svibnja 2026. na kojoj je objavljena odluka, istog dana

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštена odredba članka 7. st. 1. Ugovora o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, broj: 5140030250-26000069409/2007. od 14. lipnja 2007. sklopljenog između Slavonske banke d.d. Osijek kao prednika tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, kao kreditora i tužitelja Stribora Vukosavljevića iz Slavonskog Broda, Velebitska ulica 29, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Ruže Medunić iz Slavonskog Broda 18. lipnja 2007., pod brojem OV-11425/2007; koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % jednokratno, unaprijed.“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, isplatiti tužitelju Striboru Vukosavljeviću iz Slavonskog Broda, Velebitska ulica 29, iznos od 641,95 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 28. lipnja 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visine stope zateznih kamata (NN 72/02, 153/04), od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate od strane Hrvatske narodne banke za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne

stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, naknaditi tužitelju Striboru Vukosavljeviću iz Slavanskog Broda, Velebitska ulica 29 troškove parničnog postupka u iznosu od 589,04 eura sa zateznim kamatama koje teku od 25. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

1.1. U tužbi je navedeno da su tužitelj i prednik tuženika, Slavonska banka d.d. Osijek 14. lipnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, broj: 5140030250-26000069409/2007., koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Ruže Medunić iz Slavanskog Broda 18. lipnja 2007., pod brojem OV-11425/2007, a prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 91.000,00 CHF, prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Tužitelj ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 7. st. 1. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu od 1,50 % iznosa kredita, koja je tužitelju naplaćena jednokratno prilikom isplate kredita. Ugovorna odredba iz članka 7. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade tzv. „ulazne naknade“ je nepoštena i ništetna. Tužitelj se na pravnu osnovu svog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti ugovorne naknade za obradu kredita, poziva na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise. Presudama Suda EU u predmetima C-84/19 i C-244/19 odlučeno je kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna. U navedenim predmetima u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (Sud EU koristi termin „naknade za otvaranje“) utvrđeno je da čl. 2., čl. 4. st. 2 i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takvog određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Naknada za otvaranje uključena u ukupan trošak hipotekarnog zajma nije njegova bitna činidba. U svakom slučaju, sud države

članice dužan je provjeriti jasnoću i razumljivost ugovorne odredbe koja se odnosi na glavni predmet ugovora i to neovisno o prenošenju čl. 4 st. 2. navedene direktive u pravni poredak te države članice. Čl. 3 st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. U ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan. Slijedom navedenog, a budući da je nesporno da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle unaprijed formuliranom ugovoru od strane tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaja; o predmetnoj naknadi se nije pojedinačno pregovaralo. Kako se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da bi se ista smatrala nepoštenom treba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovati neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, čl. 87. st. 1. istog Zakona o zaštiti potrošača je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza tužitelja; tužitelju je zaračunata naknada za kredit u visini 1,50 % iznosa kredita što je iznosilo 1.365,00 CHF. Iz dopisa tuženika od 20. lipnja 2025. proizlazi da je gore navedena naknada naplaćena 27. lipnja 2007. u kunskoj protuvrijednosti od 4.836,76 kn; a što preračunavanjem u valutu euro po fiksnom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK iznosi 641,95 EUR. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obavezan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom, od dana stjecanja. Zbog navedenog tužitelj predlaže sudu usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva. Tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva odnosno ne spori da je naknada za troškove obrade kredita naplaćena 27. lipnja 2007. u iznosu od 4.836,76 kn. Tuženik ističe prigovor zastare utuženog iznosa iz tužbenog zahtjeva. Naime, naknada za obradu kredita naplaćena je 27. lipnja 2007., a tužitelj je tužbu podnio 7. kolovoza 2025., dakle gotovo 18 godina nakon navodnog plaćanja utuženog iznosa tuženiku. Razvidno je da je nastupila zastara potraživanja prema općem zastarom roku od pet godina iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/2005,

dalje u tekstu: ZOO). Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev zbog zastare. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod posl. br. GŽ-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva. Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 7. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik osporava navode tuženika te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Odredba članka 7. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 14. lipnja 2007. iz kojeg je vidljivo da je isti zaključen između tužitelja kao korisnika kredita i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Osijek kao kreditora na iznos od 91.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti i da je u čl. 7.st.1. Ugovora navedeno se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, prema Odluci o visini naknade za obavljanja bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50%, jednokratno, unaprijed (str.6 do 15 spisa). Iz pregleda prometa klijenata je vidljivo da je tužitelju naplaćen trošak obrade kredita u iznosu od 4.836,76 kn 27. lipnja 2007. (str. 19 spisa). Sud je i izvršio uvid u Odluku o naknadama u poslovanju stanovništvom iz koje vidljivo da je istu donijela uprava Slavonske banke (str. 34 do 36 spisa). Saslušan je tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

3.1. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je zaključio Ugovor o kreditu sa Slavonskom bankom, na iznos od 91.000,00 CHF, 2007., kredit je iskorišten za kupnju kuće, za stanovanje, u toj kući i danas živi, kuća je na adresi Velebitska 29. Kuća nije

nikada iznajmljivana, u njoj nije bio otvoren obrt niti je korištena za poslovne udjele. Sam je vraćao sve rate kredita. Ne sjeća se na koji način je bila otplata, je li nosio novac u banku, nekada je to radila supruga, ili je bilo naplaćivano s plaće. Tijekom školovanja nije imao ekonomske predmete. Nije mogao pregovarati niti o jednoj točki Ugovora. Nitko mu nije objasnio što znači ulazna naknada niti na što se potroše sredstva koja banka dobije ulaznom naknadom. Kredit je otplaćen. Niti javni bilježnik mu nije ništa objašnjavao. Dobio je samo Ugovor na potpis. Bio zaposlen u WET Ćirić u Slavonskom Brodu, oni su mu otvorili račun pa je preko njih dobivao plaću. Nije se raspitivao u drugim bankama, cijela firma je bila u Slavonskoj banci, svi su tamo primali plaću pa je onda i on, kada mu je trebao kredit, zatražio isti od Slavonske banke.

4. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci presude.

5. Tijekom postupka je utvrđeno kao nesporno da:

- su Ugovor o kreditu zaključili 14. lipnja 2007. tužitelj kao korisnika kredita i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Osijek kao kreditor na iznos od 91.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti,

- je u čl. 7.st.1. Ugovora navedeno se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, prema Odluci o visini naknade za obavljanja bankarskih usluga, koja iznosi 1,50%, jednokratno, unaprijed,

- je tužitelju naplaćen trošak obrade kredita u iznosu od 4.836,76 kn 27. lipnja 2007. odnosno iznos od 641,95 eura (prema izračunu uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 sukladno pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj; NN 57/2022.)

- tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d.

- da prilikom sklapanja Ugovora o kreditu tužitelju nije dana mogućnost raspravljanja o predmetnoj ugovornoj odredbi, što je utvrđeno kao nesporno iz iskaza samog tužitelja kojemu je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz istog logičan i uvjerljiv i da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, sastavljen na unaprijed pripremljenom obrascu od strane tuženika,

- je tužitelj potrošač što je utvrđeno kao nesporno iz iskaza samog tužitelja, kojem je sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz istog logičan i uvjerljiv, da je za iznos koji je dobio kreditom kupio obiteljsku kuću koju koristi samo za privatne potrebe, za stanovanje, a ne za polovne potrebe,

- tuženik, na kojemu je teret dokaza na okolnosti da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o toj spornim ugovornim odredbama, na te okolnosti nije predložio niti jedan dokaz

6. Nije tijekom postupka bila sporna visina postavljenog zahtjeva.

7. Tijekom postupka je bio sporan osnov postavljenog zahtjeva, odnosno da li je ništetne odredbe članka 7. st. 1. Ugovora o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, broj: 5140030250-26000069409/2007. od 14. lipnja 2007. sklopljenog između Slavonske banke d.d. Osijek kao prednika tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, kao kreditora i tužitelja Stribora Vukosavljevića iz Slavonskog Broda, Velebitska ulica 29, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Ruže Medunić iz Slavonskog Broda 18. lipnja 2007., pod brojem OV-11425/2007; koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed“ jer tužitelj smatra da jesu, a tuženik se tome protivi.

8. Na temelju čl. 3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05.; dalje – ZOO/05) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, a na temelju čl. 4.

ZOO/05 u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. U čl. 7. ZOO/05 je navedeno da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, a na temelju čl. 8. stavak 1. ZOO/5 propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Na temelju čl. 322.st.1. ZOO/05 Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9. I prema pravnim stavovima iz presude Suda Europske Unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, vezano za nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, po ocjeni ovog suda, odredbe Ugovora o kreditu o plaćanju predmetnih naknada ugovorene su na netransparentan način, a tužitelju nije na valjan i razumljiv način objašnjeno koji je razlog ugovaranja naknada i zašto je njihova visina vezana uz iznos odobrenog kredita, čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika i takvim postupanjem tuženika povrijeđena su prava tužitelja kao potrošača, jer je prednik tuženika koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe.

10. U svezi navedeno sud je i utvrdio ništetnom odredbe čl. 7. st.1. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva.

11. Nesporno je da je prednik tuženika u odluci o naknadama u poslovanju sa stanovništvom u točk. 8.2. naveo da ista iznosi od 0,4 – 3% od iznosa odobrenog kredita. Tuženik nije dokazao od čega se sastojala ta naknada niti da je tu Odluku dostavio tužitelju prilikom sklapanja ugovora o kreditu, niti da je tužitelju objašnjeno prije sklapanja Ugovora o kreditu da istu mora platiti i na temelju čega je ta Odluka formirana.

12. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odlukama povodom restitucijskog zahtjeva potrošača s osnova nepoštene odredbe o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita (npr. Rev 112/2018-2 od 9. ožujka 2022. i Rev-43/2022-2 od 14. lipnja 2022.) izrazio pravno shvaćanje da banka imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno onih troškova koji su izravno povezani s prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi) međutim tuženik nije tijekom postupka dokazao da su nastali ikakvi troškovi vezano za prijevremenu otplatu kredita.

13. Tuženik je istakao i prigovor zastare koji nije osnovan. Prema pravnom shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV- 47/2020 od 30. siječnja 2020., kod restitucijskog zahtjeva s osnove ništetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, zastara teče od pravomoćnosti prvostupanjske presude u ovom postupku, tako da nije nastupila zastara za potraživanje tužitelja na temelju čl. 216. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 63/08, 134/09, 94/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje - ZOO).

14. U svezi navedenog sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja jer je isti po ocjeni ovog suda nesporno osnovan i tužitelju je dosuđen traženi iznos naplaćene naknade za obradu kredita u iznosu od 641,95 eura.

15. Zatezna kamatama teče od prvog slijedećeg dana od dana naplate naknade, prema postavljenom zahtjevu tužitelja 28. lipnja 2007.

16. Na temelju čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U svezi navedenog budući da je prednik tuženika bio nepošten jer je već prilikom sklapanja samoga ugovora kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti morao znati da je sporna odredba ugovora o kreditu protivna prisilnim propisima i to s obzirom na

način njezinog ugovaranja (izostanak mogućnosti pregovaranja od strane potrošača o pojedinačnim odredbama) te s obzirom na moguće posljedice (znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja) te da je time ta odredba ugovora i ništetna tuženik dužan platiti zatezne kamate prema postavljenom zahtjevu tužitelja od prvog sljedećeg dana od dana uplate, odnosno stjecanja predmetne naknade (čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a), prema postavljenom zahtjevu tužitelja.

17. Na temelju čl. 154.st.1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje – ZPP-a) tuženik je u obvezi naknaditi troškove postupka tužitelju jer je tužitelj u cijelosti uspio u postupku.

18. Tužitelju je priznat trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura, kako je isti i plaćen u iznosu od 13,27 eura za presudu kako je isti zatražen u troškovniku tužitelja. Priznat je i trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura (tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika; NN 138/23, 107/2025; dalje – OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 10. veljače 2026. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 9.t.1.OT), trošak zastupanja na ročištu 12. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 9.t.1. OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu odluke 25. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 eura (tbr. 9.t.3.OT), trošak sastava podneska od 13. studenog 2025. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 8.t.1.OT), pripadajući porez u iznosu od 112,50 eura. Ukupno je tužitelju priznat trošak u iznosu od 589,04 eura kako je to i navedeno u izreci presude.

19. Na troškove postupka teče zatezna kamata od 25. svibnja 2026. kao dana presuđenja na temelju čl. 29.st.2. i 8. ZOO-a.

20. Sud je odbio prijedlog tuženika da zatraži od HNB-a očitovanje o značenju efektivne kamatne stope jer to nije predmet spora pa taj prijedlog nije osnovan.

Slavonski Brod, 25. svibnja 2026.

Sudac
Marina Vučetić

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Broj zapisa: **9-30888-840d7**

Kontrolni broj: **0c60c-038cc-280e0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.